

55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESBO

Η ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΔΑΚΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Ο ΠΝΙΓΜΟΣ

Εύπνησε. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Σκοτάδι πίσσα. Χα-
 σμουρήθηκε κι ανέπνευσε τον αέρα από τη μύτη. Ανοιγό-
 κλεισε ξανά τα μάτια της. Ένιωσε ένα δάκρυ να κυλά στο πρό-
 σωπό της, να λιώνει το αλάτι από δάκρυα προηγούμενα. Στον
 λαιμό της όμως δεν κυλούσε πια σάλιο: το στόμα της ήταν ξερό,
 σκληρό. Τα μάγουλά της ήταν φουσκωμένα, από κάποιου είδους
 εσωτερική πίεση, από το ξένο σώμα που είχε μες στο στόμα της.
 Το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει. Τι είχε μες στο στόμα της; Τι;
 Όταν ξύπνησε, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν ότι ήθελε
 να επιστρέψει στα σκοτεινά, ζεστά βάθη που την είχαν τυλίξει
 πρωτότερα. Η επήρεια της ένεσης δεν είχε περάσει ακόμη, αλλά
 εκείνη το 'ξερε: ήξερε πως την περίμενε ο πόνος, τον ένιωθε να
 πλησιάζει σιγά σιγά, με κάθε σφυγμό, με τη σπασμωδική ροή
 του αίματος στον εγκέφαλό της. Πού βρισκόταν αυτός ο άντρας;
 Να στεκόταν άραγε πίσω της; Κράτησε την ανάσα της κι αφου-
 γκράστηκε. Δεν μπορούσε ν' ακούσει τίποτα, ένιωθε όμως μια
 παρουσία. Σαν την παρουσία μιας λεοπαρδάλης. Κάποιος της
 είχε πει κάποτε ότι οι λεοπαρδάλεις μπορούν να γλιστρήσουν
 αθόρυβα μες στο σκοτάδι και να βρεθούν ακριβώς πίσω από το
 θύμα τους. Να ρυθμίσουν την αναπνοή τους ώστε ν' ακολουθεί
 τον ρυθμό της ανάσας του θύματός τους. Ένιωθε τη θερμότητα
 κορμιού του, ήταν βέβαιη. Τι περίμενε λοιπόν; Εξέπνευσε άλλη
 μια φορά. Και νόμισε ότι ένιωσε μια ανάσα στον αυχένα της.
 Γύρισε απότομα και γρονθοκόπησε στα τυφλά, στο κενό. Κι

ύστερα κουλουριάστηκε προσπαθώντας να γίνει μικρούλα, να κρυφτεί. Μάτια.

Πόση ώρα ήταν αναίσθητη;

Η επήρεια του ναρκωτικού πέρασε. Η αίσθηση που ένιωσε κράτησε μόνο ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Ήταν όμως υπεραρκετή για να της δώσει την πρώτη γεύση, την υπόσχεση. Την υπόσχεση του τι την περίμενε.

Το ξένο σώμα που είχε τοποθετηθεί στο τραπέζι εμπρός της είχε το μέγεθος μιας μπάλας του μπιλιάρδου κι ήταν κατασκευασμένο από στιλπνό μέταλλο. Ήταν γεμάτο μικρές τρύπες, φιγούρες και σύμβολα. Από μία τρύπα εξέιχε ένα κόκκινο καλώδιο που κατέληγε σε θηλιά, και της είχε φέρει αμέσως στον νου το χριστουγεννιάτικο δέντρο που θα στόλιζαν στο πατρικό της στις 23 του Δεκέμβρη, σε εφτά μέρες από σήμερα. Τις γυαλιστερές μπάλες, τους καλικάντζαρους, τις καρδιές, τα κεριά και τις νορβηγικές σημαίες. Σε οχτώ μέρες θα τραγουδούσαν τα κάλαντα των Χριστουγέννων κι εκείνη θα χάριζε τα μάτια των ανιψιών της που θα σπιθοβολούσαν καθώς θα άνοιγαν τα δώρα τους. Όλα εκείνα τα πράγματα που θα 'πρεπε να είχε κάνει αλλιώς. Όλες τις μέρες που θα 'πρεπε να είχε ρουφήξει μέχρι το μεδούλι, να τις έχει ζήσει πιο αυθεντικά, να τις έχει γεμίσει με ευτυχία, ανάσες και αγάπη. Τα μέρη όπου είχε ταξιδέψει, τα μέρη που ήθελε ακόμη να επισκεφτεί. Τους άντρες που είχε γνωρίσει, τον άντρα που δεν είχε γνωρίσει ακόμη. Το έμβρυο που είχε ρίξει όταν ήταν μόλις δεκαεφτά χρονών, τα παιδιά που δεν είχε ακόμη γεννήσει. Τις μέρες που είχε χαραμίσει για τις μέρες που νόμιζε ότι θα 'ρχονταν.

Κι ύστερα είχε πάψει να σκέφτεται οτιδήποτε εκτός από το μαχαίρι που κραδαινε εκείνος μπροστά της. Και τη μειλίχια φωνή που της είχε πει να τοποθετήσει την μπάλα στο στόμα της. Το είχε κάνει, φυσικά και το είχε κάνει. Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει κι εκείνη είχε ανοίξει το στόμα της όσο πιο πολύ μπορούσε και είχε σπρώξει μέσα την μπάλα, αφήνοντας να κρέμεται

απέξω το κόκκινο καλώδιο. Το μέταλλο είχε γεύση πικρή και αλμυρή, σαν δάκρυα. Μετά εκείνος είχε τραβήξει το κεφάλι της προς τα πίσω και το ατσάλι τής είχε κάψει το δέρμα, καθώς η λάμα του μαχαιριού ακούμπησε, επίπεδη, στον λαιμό της. Το ταβάνι και το δωμάτιο φωτίζονταν από έναν φακό τοποθετημένο σε μια γωνιά και στηριγμένο στον τοίχο. Γυμνό, γκριζο μπετόν. Εκτός από τη λάμπα, στο δωμάτιο υπήρχαν ένα άσπρο, πλαστικό πτυσσόμενο τραπέζι, δυο καρέκλες, δυο άδεια μπουκάλια μπίρας και δυο άνθρωποι. Αυτός κι εκείνη. Μια μυρωδιά από δερμάτινο γάντι έφτασε ως τα ρουθούνια της καθώς ένα δάχτυλο τράβηξε την κόκκινη θηλιά που κρεμόταν έξω από το στόμα της. Και την επόμενη στιγμή, ένωσε το κεφάλι της να εκρήγνυται.

Η μπάλα είχε διασταλεί και είχε σφηνώσει στο στόμα της, πιέζοντάς το από μέσα προς τα έξω. Αλλά όσο κι αν άνοιγε εκείνη τα σαγόνια της, η πίεση παρέμενε αναλλοίωτη. Αυτός την παρατηρούσε προσηλωμένος, μ' ένα ύφος που φανέρωνε μεγάλη προσοχή, σαν οδοντίατρος που εξετάζει αν τα σιδεράκια που τοποθέτησε κάθονταν σωστά πάνω στα δόντια. Ένα μικρό χαμόγελο ικανοποίησης.

Χρησιμοποιώντας τη γλώσσα της, μπορούσε να νιώσει κυκλικά εξογκώματα γύρω από τις οπές της μπάλας· αυτά ήταν που πίεζαν τόσο έντονα τον ουρανίσκο της, τη μαλακή σάρκα της γλώσσας της, τα δόντια και τη σταφυλή της. Κάτι είχε προσπαθήσει να πει. Αυτός άκουσε με ιδιαίτερη υπομονή τα ακατάληπτα μουγκρητά της, κι όταν εκείνη σταμάτησε πια, παραδομένη, έγνεψε με το κεφάλι του με κατανόηση κι έβγαλε από κάπου μια σύριγγα. Η σταγόνα στην άκρη της βελόνας έλαμψε στο φως του φακού. Ένας ψίθυρος στο αυτί της: «Μην αγγίζεις το καλώδιο».

Κι ύστερα την είχε τρυπήσει στον λαιμό. Μέσα σε δευτερόλεπτα, εκείνη λιποθύμησε.

Μες στο βαθύ σκοτάδι, ο ήχος της τρομοκρατημένης της αναπνοής. Ανοιγόκλεισε ξανά τα μάτια της.

Κάτι έπρεπε να κάνει.

Τοποθέτησε τις παλάμες της στο κάθισμα της καρέκλας, που ήταν υγρό απ' τον ιδρώτα της, και σηκώθηκε όρθια. Κανείς δεν την σταμάτησε.

Προχώρησε με μικρά βηματάκια μέχρι που έπεσε σε τοίχο. Ψηλαφώντας, βρήκε μια λεία, ψυχρή επιφάνεια. Η μεταλλική πόρτα. Τράβηξε το μάνταλο. Δεν μετακινήθηκε. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Φυσικά κι ήταν κλειδωμένη. Τι είχε φανταστεί, δηλαδή; Κι αυτό που μόλις ακούστηκε τι ήταν, γέλιο; Ή μήπως ήταν όλα στο μυαλό της; Πού βρισκόταν αυτός; Γιατί έπαιζε μαζί της με τέτοιον τρόπο;

Κάνε κάτι. Σκέψου. Μα για να σκεφτεί έπρεπε πρώτα να απαλλαγεί από αυτή τη μεταλλική μπάλα, πριν αποτρελαθεί τελείως από τον πόνο. Έφερε τον αντίχειρα και τον δείκτη στις άκρες του στόματός της. Ψηλάφησε τα στρογγυλά εξογκώματα. Προσπάθησε να χώσει τα δάχτυλά της κάτω από ένα. Μάταια. Ξαφνικά την έπιασε ένας οξύς βήχας και κυριεύτηκε από πανικό όταν κατάλαβε πως δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Συνειδητοποίησε ότι τα εξογκώματα είχαν κάνει τη σάρκα γύρω από τον λάρυγγά της να πρηστεί κι ότι σύντομα κινδύνευε να πάθει ασφυξία. Κλότσησε τη μεταλλική πόρτα, προσπάθησε να ουρλιάξει, μα η μπάλα έπνιξε τις κραυγές της. Τα παράτησε ξανά. Ακούμπησε στον τοίχο. Αφουγκράστηκε. Τι ήταν αυτοί οι ήχοι; Το κουρασμένο του βάδισμα; Στριφογυρνούσε άραγε μες στο δωμάτιο, παίζοντας την τυφλόμυγα; Ή μήπως ήταν το αίμα που παλλόταν στα μηνίγγια της; Μάζεψε όσο κουράγιο μπορούσε και προσπάθησε να κλείσει το στόμα της, αγνοώντας τον πόνο. Τα εξογκώματα υποχώρησαν λίγο κι ύστερα ξεπήδησαν και πά-λι με δύναμη, πιέζοντας το στόμα της ακόμα περισσότερο. Η μπάλα έμοιαζε τώρα να πάλλεται, λες κι είχε γίνει μια σιδερένια καρδιά, ένα μέρος του σώματός της.

Κάνε κάτι. Σκέψου.

Ελατήρια. Τα εξογκώματα ενεργοποιούνταν με ελατήρια.

Είχαν ξεπηδήσει από την μπάλα όταν εκείνος τράβηξε το καλώδιο.

«Μην αγγίζεις το καλώδιο» της είχε πει.

Γιατί όχι; Τι θα συνέβαινε;

Γλίστρησε στον τοίχο και κάθισε χάμω. Το τσιμεντένιο πάτωμα ήταν κρύο και υγρό. Ήθελε να ουρλιάξει, αλλά δεν μπορούσε. Ησυχία. Σιωπή.

Αχ, όλα όσα έπρεπε να είχε πει στους ανθρώπους που αγαπούσε, αντί για τις λέξεις που είχε χρησιμοποιήσει για να γεμίσει τη σιωπή ανάμεσα σ' εκείνη και σε ανθρώπους που της ήταν αδιάφοροι.

Δεν υπήρχε διέξοδος. Υπήρχε μόνο εκείνη κι ο απίστευτος αυτός πόνος, το κεφάλι της που πήγαινε να σπάσει.

«Μην αγγίζεις το καλώδιο».

Εάν το τραβούσε, ίσως τα εξογκώματα να χώνονταν πάλι μέσα στην μπάλα κι ο πόνος να σταματούσε.

Οι σκέψεις της γυρίζαν στα ίδια και τα ίδια. Πόση ώρα βρισκόταν εδώ μέσα; Δύο ώρες; Οχτώ ώρες; Είκοσι λεπτά;

Κι αν το μόνο που χρειαζόταν ήταν να τραβήξει κανείς το καλώδιο; Γιατί δεν το είχε κάνει ήδη; Μόνο και μόνο επειδή την είχε προειδοποιήσει ένας, προφανώς, ψυχοπαθής; Ή μήπως ήταν κι αυτό μέρος του παιχνιδιού; Ένας τρόπος να την παραπλανήσει, ώστε ν' αντισταθεί στον πειρασμό να δώσει τέλος στον ανώφελο αυτό πόνο; Κι αν σκοπός του παιχνιδιού ήταν να την κάνει ν' αφηγήσει την προειδοποίησή του και να τραβήξει το καλώδιο, προκαλώντας... προκαλώντας κάτι απόλυτα φρικιαστικό; Τι θα συνέβαινε; Τι στο καλό ήταν πια αυτή η μπάλα;

Ναι, παιχνίδι ήταν. Ένα κτηνώδες παιχνίδι. Κι έπρεπε να παίζει. Ο πόνος ήταν πια ανυπόφορος, ο λαιμός της προξόταν ολοένα, σύντομα θα πάθαινε ασφυξία.

Προσπάθησε πάλι να ουρλιάξει, αλλά η κραυγή της έγινε λυγμός κι εκείνη ανοιγόκλεισε τα μάτια της ξανά και ξανά, χωρίς να βγαίνει πια ούτε ένα δάκρυ.

Τα δάχτυλά της βρήκαν το καλώδιο που κρεμόταν απ' το στόμα της. Το τράβηξε διστακτικά μέχρι που τεντώθηκε.

Υπήρχαν τόσα πράγματα που δεν είχε κάνει και τώρα μετάνιωνε γι' αυτό. Φυσιολογικό ήταν. Μα αν μια ζωή αυταπάρησης σήμαινε πως θα μπορούσε τώρα να βρίσκεται οπουδήποτε αλλού εκτός από εδώ, τότε θα την είχε διαλέξει μονομιάς. Ήθελε να ζήσει. Αυτό μόνο. Ό,τι ζωή και να 'ταν. Τόσο απλά.

Τράβηξε το καλώδιο.

Οι βελόνες πετάχτηκαν μέσα από τα κυκλικά εξογκώματα. Είχαν μήκος επτά εκατοστά. Τέσσερις διαπέρασαν τα δυο της μάγουλα, τρεις τα ρουθούνια της, δύο τα ιγμόρειά της και δύο βγήκαν από το πιγούνι της. Δύο τρύπησαν τον λάρυγγά της, μία το δεξί και μία το αριστερό της μάτι. Κάποιες εισχώρησαν στο πίσω μέρος του ουρανίσκου της κι έφτασαν στον εγκέφαλό της. Μα καμιά τους δεν έγινε η άμεση αιτία του θανάτου της. Η ακινητοποιημένη μεταλλική σφαίρα έκανε αδύνατη οποιαδήποτε προσπάθεια να φτύσει το αίμα που κυλούσε από τις πληγές μες στο στόμα της. Κι έτσι το αίμα γέμισε το στόμα της κι άρχισε να ρέει στον λάρυγγα και στα πνευμόνια της μπλοκάροντας την οξυγόνωση του κυκλοφορικού, πράγμα που οδήγησε σε ανακοπή και σ' αυτό που ο ιατροδικαστής ο οποίος συνέταξε αργότερα την αναφορά θα αποκαλούσε εγκεφαλική υποξία, δηλαδή απουσία οξυγόνου απ' τον εγκέφαλό της. Με άλλα λόγια, η Μπόργκνι Στεμ-Μίρε πνίγηκε.

ΤΟ ΔΙΑΦΩΤΙΣΤΙΚΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

18 Δεκεμβρίου

Οι μέρες είναι σύντομες. Έξω έχει ακόμη φως, αλλά εδώ, στο δωμάτιο του μοντάζ, βασιλεύει το αιώνιο σκοτάδι. Στο φως της λάμπας μου, οι άνθρωποι στις επιτοίχιες φωτογραφίες μοιάζουν εκνευριστικά χαρούμενοι, εκνευριστικά ανυποψίαστοι. Γεμάτοι προσδοκίες, σίγουροι πως έχουν όλη τη ζωή μπροστά τους, επίπεδη κι ατάραχη σαν γαλήνιος, απέραντος ωκεανός στο πέρασμα του χρόνου. Μάζεψα άρθρα από τις εφημερίδες, έκοψα όλες τις δακρύβρεχτες ιστορίες για τη σοκαρισμένη οικογένεια και πέταξα όλες τις αιμοσταγείς λεπτομέρειες γύρω από την εύρεση του πτώματος. Κράτησα μόνο την αναπόφευκτη φωτογραφία που κάποιος συγγενής ή φίλος έδωσε σ' έναν επίμονο δημοσιογράφο, μια εικόνα της έτσι όπως ήταν στην ακμή της, όταν χαμογελούσε λες κι ήταν αθάνατη.

Η αστυνομία δεν ξέρει και πολλά. Όχι ακόμη. Σύντομα όμως θα ανακαλύψουν κι άλλα για να κάνουν τη δουλειά τους.

Τι να είναι αυτό –ό,τι κι αν είναι–, πού να βρίσκεται αυτό που κάνει έναν άνθρωπο δολοφόνο; Είναι άραγε κάτι έμφυτο, στα γονίδια μας, μια κληρονομική δυνατότητα που κάποιοι έχουν μα κάποιοι άλλοι όχι; Ή μήπως γεννιέται από κάποια ανάγκη κι αναπτύσσεται σε σύγκρουση με τον κόσμο, σαν μια στρατηγική επιβίωσης, μια ασθένεια που σώζει, μια λογική παραρροσύνη; Γιατί όπως η ασθένεια είναι ένας πυρετώδης βομ-

βαρδισμός του οργανισμού, έτσι κι η παραφροσύνη είναι ένα ζωτικής σημασίας καταφύγιο όπου πάντα μπορεί κανείς να επιστρέφει για να περιχαρακωθεί.

Η γνώμη μου είναι ότι το να σκοτώνεις αποτελεί θεμελιώδη ικανότητα κάθε υγιούς ανθρώπου. Η ύπαρξή μας είναι μια μάχη για οφέλη, κι όποιος αδυνατεί να σκοτώσει τον πλησίον του δεν έχει το δικαίωμα στη ζωή. Εξάλλου, σκοτώνοντας κάποιον απλώς επιταχύνεις το αναπόφευκτο. Ο θάνατος δεν επιτρέπει εξαιρέσεις κι αυτό είναι καλό, γιατί η ζωή είναι πόνος και βάσανα. Με αυτή την έννοια, κάθε φόνος είναι μια πράξη ελεημοσύνης. Απλώς δεν σου φαίνεται έτσι όταν ο ήλιος ζεσταίνει το δέρμα σου και το νερό σου δροσίζει τα χείλη και νιώθεις αυτό το ηλίθιο πάθος για ζωή με κάθε χτύπο της καρδιάς σου κι είσαι έτοιμος να δώσεις ό,τι έχεις και δεν έχεις για λίγα παραπάνω ψίχουλα χρόνου: την αξιοπρέπεια, το κύρος, τις αρχές σου. Τότε είναι, όμως, που πρέπει να ψάξεις βαθιά μέσα σου και να ξεχάσεις αυτό το εκτυφλωτικό φως που σε μπερδεύει. Να μπεις μέσα στο κρύο, διαφωτιστικό σκοτάδι. Να βρεις τον σκληρό πυρήνα. Την αλήθεια. Αυτό ακριβώς έπρεπε να βρω κι εγώ. Κι αυτό ακριβώς βρήκα. Αυτό που κάνει έναν άνθρωπο δολοφόνο.

Κι όσο για τη ζωή μου... Αν πιστεύω κι εγώ σε αυτό τον γαλήνιο, ατάραχο ωκεανό του χρόνου; Καθόλου. Σε λίγο καιρό θα βρίσκομαι κι εγώ στον σκουπιδότοπο του θανάτου, μαζί με όλους τους υπόλοιπους παίκτες του μικρού αυτού δράματος. Αλλά σε οποιοδήποτε στάδιο αποσύνθεσης κι αν φτάσει το σώμα μου, ακόμα κι αν μείνει μόνο ο σκελετός, θα υπάρχει στα χείλη μου ένα χαμόγελο. Γι' αυτό ζω πια: για το δικαίωμά μου να υπάρχω και την ευκαιρία να εξαγνιστώ, να εξιλεωθώ για κάθε ατιμία.

Μα αυτή εδώ είναι μόνο η αρχή. Τώρα θα σβήσω το φως της λάμπας και θα βγω ξανά στο φως της μέρας. Το λίγο φως που έχει απομείνει.

Ο Nesbo δεν είναι ο επόμενος Stieg Larsson. Δεν υπάρχει σύγκριση μεταξύ των δύο σκανδιναβών συγγραφέων. Ο Nesbo είναι απείρως καλύτερος.

Irish Times

Η αμείωτη αφηγηματική ένταση της *Λεοπάρδαλης*, οι ανατροπές που κόβουν την ανάσα και οι συγκρούσεις που προκύπτουν μέσα από προδοσίες είναι εξαιρετικές.

The Independent

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

THE DANISH ACADEMY OF CRIME WRITERS' AWARD 2009

Η ΟΓΔΟΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

Όσλο. Βαθύς χειμώνας. Ένας δολοφόνος περιδιαβαίνει τους δρόμους της πόλης. Δυο γυναίκες ανακαλύπτονται πνιγμένες με το ίδιο τους το αίμα. Το τρίτο θύμα το βρίσκουν κρεμασμένο από τον βατήρα μιας πισίνας.

Οι τόποι του εγκλήματος δεν προσφέρουν κανένα στοιχείο στην έρευνα. Τα ΜΜΕ τρελαίνονται. Η αστυνομική έρευνα έχει βαλτώσει. Ο μόνος που θα μπορούσε να βοηθήσει είναι ο Χάρι Χόλε ο οποίος όμως είναι χαμένος κάπου στην Άπω Ανατολή προσπαθώντας να σβήσει από τη μνήμη τις πληγές του...

Όταν ο ιδιόρρυθμος επιθεωρητής αναγκάζεται να επιστρέψει, καθώς μαθαίνει ότι ο πατέρας του είναι στα τελευταία του, ο δολοφόνος ξαναχτυπά. Τα αντανakλαστικά του Χάρι ενεργοποιούνται...

ISBN: 978-618-03-3372-5

9 786180 333725
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83372

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book